

Tekst en foto: Tineke Heidenis

“Oma, kom gauw, de kikkers zijn aan ’t vechten!” Ik loop met mijn kleinzoon mee naar de vijver en daar is nu even niets te zien want door onze nadering gealarmeerd, zijn alle kikkers ondergedoken. “Ze zijn verdronken”, roept hij angstig. Ik stel hem gerust: “Lieverd, die kikkers vechten niet en ze zijn ook niet verdronken, ik zal je vertellen hoe het wèl is, die kikkers zijn verliefd”. Wat verliefd is weet hij wel, het betekent voor hem: elkaar heel lief vinden en daarom samen willen knuffelen, net als Bambi en Feline.

Inmiddels komen de kikkers weer boven water en hervatten hun liefdesspel. Het is een geknor en geplons van jewelste en kleinkind zit vol verbazing te kijken hoe de kikkers elkaar achterna zitten en bespringen. Hij kan het nauwelijks bevatten dat die rare blazen onder hun kelen dat geluid voortbrengen. Van tijd tot tijd gaat er een kikker op de wallenkant zitten om even bij te komen van de woeste orgie, om zich korte tijd later weer met een ferme sprong in het strijdgewoel te werpen.

Terwijl we zitten te kijken, valt mijn oog op een stel kikkers die bijna bewegingloos rondrijven. Een vrouwtje is gepakt door een man die nu op haar rug zit en zijn voorpoten stevig om haar heen heeft geslagen. Een andere man had óók zin in haar, en omhelst haar aan de buikzijde. Beide mannen zijn niet van plan voor elkaar het veld te ruimen en de arme vrouwtjeskik-

Lente in de vijver

ker heeft het Spaans benauwd. Ze probeert wanhopig door het slaan van haar achterpoten de kerels van zich af te schudden. Ze kan geen kant op en drijft hulpeloos tussen hen ingeklemd. Haar voorpootjes steken recht omhoog en de naar de hemel reikende vingertjes zien er heel dramatisch uit. Precies op het moment dat mijn kleinzoon hen ontwaart, zakt het trio langzaam onder water. Gelukkig maar, hoe moet ik dat nou weer uitleggen. Het begint zachtjes te regenen en ik lok hem mee naar binnen en beloof hem voor te lezen uit een kikkerboek. Hij wil aan het einde van de dag niet naar huis. “Ik heb hier al heel lang niet geslapen”, zegt hij. Tja, opa en oma houden de boot wel eens af want met zo’n ventje om je heen kom je nergens anders aan toe. Vanavond mag hij blijven slapen en als ik hem heb ingestopt, volgt het traditionele verhaaltje vertellen. Dat begint bij mij meestal met: “Er was eens een jongetje...”, waarin hij zichzelf herkent. Vanavond vertel ik het verhaal van een jongetje dat

een spannende ontdekking doet bij de vijver van zijn oma. Aandachtig ligt hij me aan te kijken. “Mag ik morgen als ik wakker wordt bij je in bed komen?”, vraagt hij na de laatste knuffel. Als het nog maar net licht begint te worden, gaat heel zachtjes de slaapkamerdeur open en zie ik hem staan, een knuffelkonijn in zijn armen. Kom maar, wenk ik en hij kruipt vergenoegd naast me onder de dekens. “Slapen hoor, het is nog nacht”, fluister ik hem toe. Een poosje is het stil, dan zegt hij op luide fluisterton: “Oma, hoor je de kikkers? Ik kan ze hier horen!” De volgende ochtend wil hij meteen weer naar de vijver. Daar ligt inmiddels een grote klont kikkerdril. “Nèt als in het boek”, juicht hij enthousiast. Hij weet nu dat er kleine kikkertjes gaan groeien en dat die eerst dikkopjes worden. “Juf Tanja krijgt ook een baby”, zegt hij, “maar die groeit in haar buik”. Kleine kinderen nemen de feiten voor lief zoals zich die aan hen voordoen. Wat een heerlijke fase in een mensenleven!